

Jørgen Junior (FP):

Jeg skal ikke tærse langhalm på det, for vi er vel på mange måder forhåbentlig enige, men kendsgerningen er blot, at det kan virke særdeles hyklerisk, når man i det ene tilfælde opfører sig efter min opfattelse fuldstændig korrekt, altså ikke blander sig i andre landes forhold, og i andre tilfælde gør det under påberåbelse af disse erklæringer, som det ville være så dejligt, hvis de blev overholdt overalt i verden, men det gør de jo desværre ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af John Haaber (V) til kirkeministeren:

„Hvilket initiativ agter ministeren at tage for at sikre, at der ikke sker en betydelig forringelse af den kirkelige betjening i menighederne i forbindelse med sognesammenlægninger og den deraf følgende udtynding i præstestillinger?“

(Spm. nr. 77).

Skriftlig begrundelse.

I de senere år er flere sogne nedlagt som selvstændige pastorater med den følge, at det ikke er et særsyn, at 3 eller 4 sogne betjenes ved 1 præst. De daglige embedspligter kan sikkert overkommes i relation til det ringe befolkningstal. Det må dog ikke overses, at præstens kontakt med befolkningen svækkes i betydelig grad på grund af den store spredning af befolkningen over store områder, og allerede dermed er der sket en væsentlig forringelse af kirkens betjening af folkemenigheden.

Det er dog ikke alene på dette område, menigheden stilles ringere. Det gælder også gudstjenesternes antal. Det er ikke ualmindeligt, at 3 eller 4, undertiden 5, kirker inden for 2 pastorater er uden gudstjeneste i ferietid, under sygdom, under vakance. Da gudstjenesten er en af de allervigtigste funktioner i menighedens liv, vil denne forringede betjening ikke kunne undgå at få alvorlige følger for menighedens fremtidige liv og vækst.

John Haaber (V):

Selv om det er en kendsgerning, at kirkens, menighedens, liv og fremtid ingenlunde er afhængig af sognestruktur, af præster, af

menighedsråd eller af kirkeministerium, så er det jo ikke en undskyldning for blot at lade tingene gå, som de bedst kan, og blot sidde passivt for at notere udviklingen.

I de senere år er der, hvad de ydre rammer angår, sket en væsentlig forandring i folkekirken. Med udgangspunkt i et ønske fra statsstyrelsens side er der forsøgt en rationalisering i folkekirken. Princippet er udmærket, også folkekirken kan trænge til rationalisering, men for at det skal være i overensstemmelse med fornuft, kan princippet ikke blot gennemføres fra kirkeministerens skrivebord. De lokale forhold, konsekvenserne for den lokale menighed, eller de lokale menigheder, må spille en meget dominerende rolle.

Nedlæggelsen af pastorater, sammenlægninger, har mange steder fået en meget uheldig konsekvens. Først og fremmest vil jeg nævne dette, at gudstjenesternes antal nedsættes væsentligt, idet én præst ofte må betjene tre eller fire kirkesogne. Under ferier, fridage, friweekender, sygdom, vakance, forøges tjenestepligten til syv eller otte sognekirker. Den enkelte præsts forpligtelse er afholdelse af to gudstjenester hver søndag. Det medfører, at fire, fem, måske seks, sognekirker i de førnævnte tilfælde er uden gudstjeneste. Når det så yderligere drejer sig om områder, der i ferietiden har et stærkt forøget befolkningstal, understreger det blot folkekirken meget dårlige betjening af den danske menighed. Jeg tror ikke, ministeren vil nægte, at gudstjenesten er det allervigtigste led i menighedernes liv. Menighederne lever af det, de modtager. Begrænses mulighederne, kan det ikke undgås, at menighedens fremtid, liv og vækst vil tage varig og alvorlig skade.

Jeg tror, at ministeren forstår dette, og jeg forventer, at ministeren vil give et svar, der er i overensstemmelse med denne forståelse.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

De i de senere år skete pastoratsomlægninger har tilsigtet en mere rationel fordeling af arbejdsbyrden mellem præsterne. Når befolkningstallet på landet daler som følge af fraflytning til større bysamfund, bliver det nødvendigt at flytte præstestillingerne, for naturligvis skal præsterne helst være dér, hvor befolkningen er.